

Familjehemsfrustration

Alldeles för ofta får vi familjehem ett barn/ungdom där problematiken är förskönad och bara presenterad till viss del. När jag nu skriver detta har jag ett barn i mina tankar som presenterades med bland annat intressen som hen hade haft fyra år tidigare. Det var just dessa intressen vi hade sett som "inkörsporten" för att knyta band.

Det fanns egentligen ingenting som stämde med Soc beskrivning av barnet. Hens problematik var så stor att det var omöjligt att ha hen i ett vanligt hem. Vi tackade ja och tog emot barnet utan att egentligen veta vad det handlade om.

Redan där så har i många fall kraschen redan påbörjats. Trycket blir stort på oss att inte ge upp, oavsett hur det blir i vårt liv, för biobarnen och för andra placerade barn, men inte att förglömma; för den nyss placerade barnets liv. Livskvaliteten sjunker drastiskt för hela familjen. Vi förvandlas från att vara ett familjehem till ett "behandlingshem". Vi förvandlas från att ha varit familjehemsföräldrar till att göra vårt bästa som amatörpsykologer.

Ibland har vi turen att Soc ändå, trots mörkningen, tar sitt ansvar och gör sitt bästa för att hjälpa till med stöd och de resurser som de har att tillgå. Men ibland får många familjehem stå helt ensamma med ett Soc som tycker att det är familjehemmets ansvar att se till så att "trolleristaven" fungerar.

Det kan vara jättestor skillnad mellan olika Soc/Kommuner och framför allt en jättestor skillnad mellan olika handläggare. De flesta är kompetenta, stöttande och jättegulliga, men ibland kan man stöta på handläggare som har åsikten att de är någon slags patron och vi familjehem är den nya tidens statare. Där finns inget utrymme för diskussioner med familjehemmet eller kompromisser angående barnet. Handläggaren

ger helt enkelt order om hur det ska fungera i familjen. De bestämmer och familjehemmet ska bara vara tysta och lyda. Kraschen närmar sig då med rekordfart.

Vi som är familjehem, och hållit på i några år, upplever att problematiken hos barnen har blivit större och tyngre att arbeta med. Barn som egentligen har ett behov av professionell hjälp placeras i familjehem, vilket självklart inte fungerar då vi inte är behandlare utan en familj.

Vi har haft flera barn med ett helt annat vårdbehov än vad vi som familjehem kan ge. Barn som är "farliga", inte bara för sig själva utan även farliga för familjen. Hur kan man ens fundera på att placera ett barn med så svår problematik i ett "vanligt" hem? Situationen blir snabbt ohållbar och barnet flyttas till ett NYTT FAMILJEHEM, där kraschen naturligtvis även där kommer snabbt. Den nya familjen säger samma sak som vi det vill säga att barnet behöver professionell hjälp. Men barnet flyttas till ännu ett NYTT FAMILJEHEM. Så fortsätter det och skadorna blir bara värre och värre.

Varje uppbrott är en tragedi för dessa barn, men det påverkar även familjen. Dessa uppbrott är även en sorg för oss och en oro för det utflyttade barnets framtid, när hen aldrig får hjälp utan bara slussas runt. Vi vet att skadorna och problematiken snart är för stora för att kunna få "buktt" med. Det är tunga tankar för oss. Vi tar ju till oss dessa barn för att vi vill ge kärlek, trygghet och en ny chans i livet. Vi är fortfarande inga behandlare utan en "vanlig" familj. Det är egentligen det enda som vi ska fungera som.

Varför kan ingen lyssna på oss? Det är ju vi som lever med dessa barn som vet vad barnet har för behov och stöd, för att få en chans att få ett bra vuxenliv. Lyssna på oss som ser hela problematiken. Lyssna på oss som känner barnets behov. Det är enormt jobbigt för oss som familjehem att arbeta i ständig motvind!

C.A.

Texten är ursprungligen publicerad i [Familjehemsnytt](#) nr 4 2019.

Familjehemsnytt ges ut av [FaCO](#), en intresseförening för familjehem, jourhem, förstärkta familjehem och kontaktfamiljer/personer